

РЕШЕНИЕ

№ 18129

гр. София, 13.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 29.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **3243** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, вр. с чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. Ел Ш., [дата на раждане], гражданин на Л., Л., чрез адв.Р., против Заповед № УРИ 5392 ПАМ-130/16.02.2026г. на За Началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл.41, т.2 от ЗЧРБ "Връщане до страната по произход -Л."

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на обжалвания акт, като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила, противоречие с материално-правните разпоредби и в явно несъответствие с целта на закона. Твърди, пребивава легално в страната повече от 16 години, работи и никога не е прибегвал до социалната система за подпомагане, освен това не било взето в предвид тежкото здравословно състояние на съпругата му, за която той се грижи изцяло. Моли да бъде отменена оспорената заповед като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят, лично и чрез адв. Г., поддържа жалбата и моли да бъде уважена.

Ответникът- Началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, чрез юриск.И., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. В подкрепа на доводите си е представил подробни писмени бележки Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, приема за установено следното:

Оспорената заповед за налагане на принудителна административна мярка е издадена на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 2 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. С нея е наложена принудителна административна мярка - "връщане до страна на произход". От фактическа страна административният акт е мотивиран с това, че чужденецът не е спазил изискванията, регламентирани в чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ във вр. с чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ. Административният орган се е позовал на мотивите, изложени в докладна записка рег.№УРИ 5392р-132/16.02.2026г. по описа на отдел „Миграция“-СДВР.

В докладната е посочено, че е установено, че чуждият гражданин не е приложил изискуемите, съгласно чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ, доказателства за собствени, стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка за срока на пребиваване на територията на Република България.

От жалбоподателя са ангажирани доказателства, от които е видно, че същият е семеен и има сключен граждански брак с българската гражданка Е. Х. П. с акт № 0118 от 25.07.2010г., издаден от Столична община. Представени са множество епикризи, от които е видно, че последната страда от Световъртеж от централен произход; Парализа на 6-ти нерв; Невросензорна загуба на слуха; Артериална хипертония -2-ра степен; Синдром на Т.; Двустранна смесена загуба на слух; Тиреоидит на Х., Дислипедимия. /л.31-38/.

В хода на съдебното производство са разпитани в качеството на свидетели Е. Х. Ел Ш. и П. Ц. Я. Свидетелят Е. Х. Ел Ш.- съпруга на жалбоподателя, заяви, че са женени от 2010г., живеят сами и той много ѝ помага, тъй като тя е оперирана и той се грижи за нея.

Свидетелят Я., заявява, че познава жалбоподателя и съпругата му отдавна. Двамата са неразделни, движат се винаги заедно. Категоричен е, че съпругата на жалбоподателя, поради влошеното си здраве, не може да живее самостоятелно и се нуждае непрекъснато от неговата помощ и грижи.

Съдът кредитира показанията на свидетелите, като последователни, непротиворечиви и в унисон с приобщените по делото писмени доказателства за здравословното състояние на св. Ел Ш..

Въз основа на така установените факти, съдът приема от правна страна, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 АПК реквизити.

Жалбата е подадена пред компетентния съд. Съгласно разпоредбата на чл. 133, ал. 1 АПК, делата по оспорване на индивидуални административни актове се разглеждат от административния съд по постоянен адрес или седалището на посочения в акта адресат, съответно адресати. В конкретната хипотеза, адресат на акта е чужденец, който не е вписан в регистъра на населението на Република България и няма постоянен адрес на територията България. Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 2, т. 2 от Закона за гражданската регистрация, в регистъра на населението се вписват чужденците, които са: а) получили разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване България; в) получили са статут на бежанец или хуманитарен статут или на които е предоставено убежище в България. Предвид липсата на постоянен адрес на жалбоподателя на територията на Република България, местната подсъдност на делото е на АССГ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена в противоречие с материалния закон, поради което се явява неправилна и незаконосъобразна.

В чл. 39а, ал. 1 ЗЧРБ са изброени изрично ПАМ, които могат да бъдат налагани по този закон. Една от тях е процесната принудителна административна мярка "връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна" спрямо чужденец, предвидена в чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ. Въведена е с изменение на разпоредбата с ДВ бр. 97/2016 г., в сила към датата на издаване на оспорената заповед. Процесната мярка - ПАМ "връщане", е наложена на правно

основание чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ, а от фактическа страна органът се е позовал на обстоятелството, че чужденецът не е спазил изискванията, регламентирани в чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ във вр. с чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ.

Няма спор по делото, а и от административната преписка се установява, че жалбоподателят е чужд гражданин, който е подал заявление рег.№ 900841/23.07.2025г. за предоставяне на право на пребиваване в Република България, към които не е приложил изискуемите, съгласно чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ доказателства за собствени, стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка за срока на пребиваване на територията на Република България. Няма и спор, че същият пребивава на територията на Република България. Безспорно е също, че няма правна норма, която да гарантира на всеки един гражданин на друга държава правото на продължително пребиваване в страната. Именно поради това и няма процесуално средство, чрез което да се гарантира защитата на това право. Но като лице, което пребивава на територията на страната, жалбоподателят има право на зачитане на личния и семеен живот по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Българската държава е страна по конвенцията и с оглед на чл. 1 ЕКПЧ е длъжна да зачете в съответствие с установеното в конвенцията, правото на всеки, който се намира под нейна юрисдикция.

Съдът приема, че при издаване на заповедта е допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, съгласно която, при налагане на принудителните административни мерки, компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

Съдът намира, че с издаването на оспорената заповед несъразмерно се засяга правото на личен и семеен живот на чуждия гражданин. Жалбоподателят пребивава на територията на страната от няколко години, работи и се грижи за семейството си. Отделно от това, чужденецът е официално в брак с българска гражданка от 2010г., живеят заедно и основно той се грижи за нея. С оглед на тези обстоятелства, от административният орган в противоречие с принципа за съразмерност, предвиден в чл. 6 АПК, е издадена оспорената заповед, която засяга правото на семеен живот по смисъла на чл. 8 КЗПЧОС. Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи е ратифицирана със закон, приет на 31.07.1992 г. ДВ бр. 66/1992 г., в сила от 07.09.1992 г., и е част от националното ни законодателство. Същата представлява приложимо право, което има предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които ѝ противоречат, съобразно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България. В част I - "Права и свободи" от КЗПЧОС е регламентирано правото на зачитане на личния и семейния живот /чл.8, ал.1/, чието ограничаване е допустимо от страна на държавните власти само в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите /чл.8, ал.2/. Следователно, основанието за ограничаване правото на личен и семеен живот трябва да е предвидено в закона, какъвто е настоящият случай. Но последното е приложимо от държавните власти и намесата им в личния и семейния живот е допустима и правомерна, само когато предвиденото в закона основание за налагане на ПАМ е в кумулативна даденост с наличие на някоя от изчерпателно предвидените в чл. 8, ал. 2 КЗПЧОС предпоставки. В случая, от доказателствата по делото не може да се обоснове наличие на такава предпоставка - няма твърдения и доказателства за това, че срещу жалбоподателя са водени наказателни производства, а още по-малко, че същият е осъден за

престъпления, докато е пребивавал на територията на страната. От друга страна, наложената ПАМ създава неоправдани затруднения за поддържане на връзката между оспорващия и съпругата му, която е в уязвимо положение, с оглед изключително тежкото и здравословно състояние и непрестанна нужда от специални грижи. Не е отчетена връзката със съпругата му, която е българска гражданка и живее в България, а това пряко рефлектира, както върху неговия личен и семеен живот, така и върху този на съпругата му, и по този начин представлява недопустима намеса в правото на личен и семеен живот и на двамата. Несъмнено е налице основание по чл. 8, ал. 2 КЗПЧОС, обосноваващо накърняването на правото на личен и семеен живот с налагането на оспорената ПАМ. За административния орган съществува задължение да съобрази горепосочените обстоятелства, като отчете преимуществената ценност и закрила на личния и семейния живот на чужденеца.

Ето защо, съдът приема, че процесната ПАМ е наложена в нарушение на принципа за съразмерност, доколкото същата се явява необосновано ограничение на правата на човека от гледна точка на действащия на територията на страната ни правов ред. Установеното в закона задължение на административния орган да наложи ПАМ в хипотезата на чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ, не го освобождава от задължението да извърши преценка за необходимостта от намеса в личния и семейния живот и да съпостави относителната тежест на защитаваните ценности, като прецени приоритетната такава с оглед допустимостта на ПАМ от гледна точка правата на човека, както и с оглед издаването на заповедта в съответствие с целта на закона, което не е сторено.

Вярно е, че към момента на издаване на заповедта, жалбоподателят е незаконно пребиваващ в страната гражданин. С оглед на това, той може да бъде адресат на принудителна административна мярка по чл. 41, т. 2 ЗЧРБ, но разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ задължава административния орган, при прилагане на принудителната мярка, в т. ч. и на принудителната мярка "връщане", да отчита всички релевантни за индивидуалната преценка факти и обстоятелства като спазва принципите на пропорционалност и ефективност.

С оглед на това, оспорената заповед е издадена без органът да е преценил налице ли са обстоятелства, които биха могли да доведат до нарушаване на правото на личен живот по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) на жалбоподателя. Правото на личен живот е гарантирано от конвенцията право, което органът е длъжен да съблюдава. Безспорно е, че то не е абсолютно право, и може да бъде предмет на ограничения, наложени от държавата, но само, когато ограничението е предвидено в закон и е необходимо в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Нито една от сочените хипотези в случая органът не твърди, че е налице.

В конкретния случай, наложената мярка е в противоречие с нормата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, явява се несъразмерна предвид нормата на чл. 6 от АПК и чл. 8 от ЕКПЧОС, поради което са налице основанията за отмяна на оспорената заповед.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд София град, първо отделение, 18 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Ел Ш., [дата на раждане], гражданин на Л., Л., Заповед № УРИ 5392 ПАМ-130/16.02.2026г. на за Началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл.41, т.2 от ЗЧРБ "Връщане до страната по произход -Л."

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ